Ч. 144 Четвер 29 червня (12 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівской".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Війна в Хіні. — „Новое Время" про становище Німеччини в Хіні.)

Який нелад заволодів в таборі німецкої лівици, можна догадати ся з резолюций, які ухвалюють ся майже що дня на їх зборах. Ґрабмайр бажав би собі всяких октройовань, Ебенгох рівнож, Леміш, Веленгоф і Штайнвендер грозять обструкциєю против §. 14-го, деякі ради би притягнути до себе Поляків та Катрайна, другі кажуть: „Німецкі націонали відкидають всяке зближенє до Поляків і кат. людовців", а сими днями заявив Менґер на зборах виборців в Берні, що він радить розвязувати парлямент заєдно доки аж не збере ся парлямент, охочий до роботи. Антисеміти з своєї сторони піддержують федерацию коронних країв, Шенерер бажає відокремленя Галичини, Буковини і Дальматиї, а Праде (хоч націонал) змагає до сполуки демократичних Німців з демократичними Чехами без шляхти і клерикалів.

„Ostdeutsche Rundschau" Вольфа виступила на днях з острим протестом против автономії Триденту, кажучи, що автономія Італіянців в Тироли значить одно, що смерть тирольських Німців. Обструкциї Італіянців не треба бояти ся. — Староческий орґан „Hlas Naroda" підносить потребу з'їзду визначнійших славяньских послів, щоби поладнати непорозуміня між славяньскими делеґатами] взагалі. — Після „Lidove Noviny" подасть правительство соймам, що зберуть ся в осени, до відомости ренунциацию архикнязя Франціска Фердинанда.

Рiзня в Пекіні, котрої жертвою мали упасти всі чужинці зібрані в англійскім посольстві, ще не потверджена. Послідні вісти також ще не потверджені, доносять, що европейска кольонія ще держить ся. Іменно доносять, що коли дня 30 червня, чи 1 липня Хінці виломили кусень муру окружаючого англійске посольство і великою товпою вдерли ся до середини, часть ґарнізону зложена головно з Німців і Австрийців замкнула в своїм перстени цивільні особи, троха дипльоматів і жінок, і з баґнетом в руці посувала ся поволи в сторону татарского міста, аби видобути ся на чисте поле. Европейці вспіли дійти лише до подібної до кріпости брами муру окружаючого місто, де забрали хіньскі армати. В тій брамі забарикадували ся, і боронять ся останками сил. Коли се правда, надіють ся, що князеви Чінґови, котрий посварив ся з Туаном і виступив против него, поведе ся вирвати европейских недобитків з рук хіньскої черни. З Шанґаю іменно доносять, що війска Чінґа прийшли до Пекіну, аби передати Европейцям поживу і охоронити їх перед ворохобниками. З Таку доносять, що Чінґ цілком певно буде боронити Европейців перед Туаном і кулаками. В справі уділеня мандату Япанови має відбути ся конференция між Бiльовом і німецким цісарем. Говорять, що уділенє мандату Япанови виключене. Петербурґский Herold доносить, що між Німеччиною а Росиєю заключено минувшого року в хіньскій справі договор. В тім договорі предвиджено також спільне поступованє Німеччини і Росиї на случай евентуальних розрухів в Хіні. По мисли сего договору Німеччина і Росия мають тепер поступати. Бюро Райтера довідує ся, що можливе є порозуміне держав з Япаном в справі евентуальної япаньскої акциї в Хінах. Се порозуміне могло би наступити на підставі полагодженя кореаньскої справи. Хіна не має великої ваги для япаньских інтересів. За те Корея, де Япан мусить опікувати ся тисячами своїх підданих, так важна для єї інтересів, що япаньске правительство горячо бажає собі заведеня на Кореї сталої управи. Коли би отже держави згодили ся на те, то Япан возьме Корею в посіданє.

Про становище Росиї в справі китайскій пише „Новое Время" таке: Німці кричать: До Китаю, до Китаю! Пімста usque ad finem, доки німецкий прапор не повіє з мурів Пекіна! Чи доконає сего діла сея дивізия інфантериї, яку вислав цісар Вільгельм 9 липня? Пімста! — се не добрий поклик. Чи хоче Німеччина пополохати Китайців розрушенєм цісарских гробів в Пекіні, як се зробила Анґлія? До такого діла Росия не приложить рук, хоч би хто і сказав, що ми варвари. На кім нам мстити ся? Чи на китайскім правительстві, котре нині не істнує? Чи на сих фанатиках, яких витворили самі Европейці? Таж европейскі вибрикувачі викликали фанатизм кулаків. Чи маємо мстити ся на зворохоблений китайскій армії? Ні. Най самі Китайці зроблять в себе лад, а тоді будемо жадати від них покараня виновників і грабежників.

4)

Весілє против волі.

Старохіньске оповіданє

із збірки новель Кін-Ки-Кі-Кван.

(Після німецкого перекладу).

(Дальше).

За нецілого пів дня приїхали до острова Тонґ-тінґу і побачили перед собою посілість Као-цана. Сонце не перебігло ще половини своєї дороги. Подорожні висіли чим скорше і уставили ся в похід весільний, що мав недалеку дорогу.

Посередник ішов на переді, за ним ступала служба рядами; они несли призначені для молодої подарунки весільні та украшений цьвітами палянкін, в котрім мала она засісти, і позолочені ліхтарні і кількасот воскових смолоскипів, що мали при поході на кораблі присьвічувати. За ними Уан-сіен, пишно убраний, сидів в палянкіні, заслоненім синим шовком; палянкин несло чотирох людий. Побіч него ішла музика з трубами і бубнами.

Мешканці острова товпили ся довкола походу, аби приглянути ся молодому. Всі чули вже, як будучого зятя Као-цана хвалили немов би якого півбожка, і тому хотіли на власні очи бачити, чи то правда. Одні ставали на пальцях, другі розпихали товпу ліктями, аби дотиснути ся до перших рядів; довкола роздав ся гамір і голосні розмови Але на вид хорошого, спокійного молодця, залягла на хвилю тишина, по котрій озвали ся тим голоснійші, однодушні оклики вдоволеня і похвал. В товпі були жінки, що знали молоду Цівнфанґ і они відзивали ся, що ніколи не було такої доброї пари, як отся, і всі желали Као-цанови щастя, що він тілько женихів відправив, щоби найти собі такого хорошого, як отсей.

В домі молодої було між тим не менше голосно, як на улици. Треба було ще тисячі дрібниць полагодити. Позасьвічувано червоні ліхтарні, не ждучи аж смеркне ся, музика гуділа безупинно.

Нараз розходить сь вість, що похід коло дверий. Своячки і знакомі оперізують ся скоро червоними поясами і пришпилюють цьвіти до шапок. Просять молодого, аби висів з палянкина і витають его промовами. Він входить, у великім сальоні уставляють ся гості в два ряди, аби его приймити, всі низько покланяють ся, і аж по тім представляють его кождому членови з родини. Пють чай, їдять овочі; гості бавлять ся розмовою, товариство оживляє ся; а всі одноголосно повтаряють похвали, які роздавали ся з уст товпи на улици.

Вкінци надходить пора весільного пира. Молодий жених не сидить поміж иншими гістьми; він має окремий стіл, сидить з лицем оберненим до полудня, на малім підвисшеню в присутности всіх. Вино пють з плоских тацок. Музика додає всім охоти. В бічних комнатах гостить служба людий з кораблів і служба инших знатних гостий. Всюди радість, всюди веселість.

Час скоро минає.

Але в тім часі загальної веселости, кождий, хто зумів би читати в серци Уан-сіена, замітив би там цілком инші чувства, яких не надіяв би ся там найти.

„Ах — гадав він собі — всі ті люди жиють в сні, в сні тим страшнійшім, що навіть пробудженє не зможе его затерти. Який день прийде по тім, де я замісць доброго духа єсьм правдивим чортом? Або й то — чи дожию я коли такого щасливого дня, щоби справді бути жсенихом, а не удавати як отсе тепер? Здається ніколи, бо деж мені бідному гадати о такім богатім подружю!

Такі гадки мимохіть насувались ему і смутили его лице. Пир видав ся ему страшенно довгим. Дармо наповняли Као-цан і его син стоячу перед ним тацку вином, він лиш з трудом пив з неї. Не гадав о нічім більше лиш щоби встати від стола, піти на свій корабель і збути ся свого порученя. Коли він ще боронив ся перед намовами, щоби забавив трохи довше, прийшов ему на поміч Кяо-і вказуючи на то що вже четверта година, що люди вже ждуть на кораблях і що треба конче від'їхати. Уан-сіен підняв ся, велів Кяо-і пороздавати між гостий приладжені дарунки і сказав Као-цанови, що гадає від'їзджати. Тай зволікав з від'їздом, так що зробила ся пята година. Вкінци принесено куфри, в котрих містило ся віно і приданє. Ждали ще лиш на появу молодої в єї палянкині, аби дати знак до від'їзду, коли нараз прибігли з великим криком люди з кораблів та розповіли що на озері страшна буря; неможливо їхати, треба ждати, аж вітер утишить ся

Новинки.

Львів дня 11-го липня 1900.

— **Іменованя.** Міністерство торговлі надало контрольорови почтовому Станиславови Скомискому в Кракові посаду управителя при уряді почтовім в Кракові ч. 4, дальше іменувало асистентами почтовими практикантів почтових: Бронислава Білецкого в Кракові, Владислава Бенковского в Ряшеві, Кароля Корницкого у Львові, Абрагама Кременера в Бродах, Йосифа Ржонцу в Сяноці, Мариян Сенка у Львові, Франца Кульму у Львові, Мойсея Фельдгорна в Тернополи, Марцеля Ласкавского у Львові, Франца Тайхмана у Львові, Івана Ружицкого в Ряшеві, Кароля Становского у Львові, Савина Шенкирчука в Станиславові, Бенямина Ґольдблята в Стрию, Альфонса Барона у Львові, Михайла Петецовго в Тернополи, Баруха Айншруха в Дукли, Дионізия Гординьского у Львові, Альфреда Льотечка у Львові, Михайла Кобрина у Львові, Витовта Мічука у Львові, Марияна Блажовского у Львові, Бронислава Мошиньского в Бохни, Льва Базюка в Кракові, Андрея Влязла в Кракові, Станислава Фріца в Тернополи, Айзика Карміоля у Львові, Вільгельма Мільднера в Щаковій, Августа Комарницкого в Тернополи, Романа Гендриховского в Кракові, Озию Барта в Кракові, і експедиторів почтових: Антона Лиса у Львові, Максима Кунрада в Подґужу, Салямона Теркля у Львові, Ришарда Макуша у Львові, Івана Длуґошевского у Львові, Франца Налюховского в Підволочисках, Германа Цітрона в Бялій, Чеслава Палечного у Львові, Бернарда Сиґаля в Радехові, Владислава Кудаса в Збаражи, Івана Фішера в Тарнові, Вацлава Гіольского у Львові, Івана Залеского у Львові, Едмунда Славика в Бережанах, Йосифа Гаєвского в Хшанові. — Дирекция почт і телеграфів призначила: Ласиньского до Кракова, Ржонцу до Горлиць, Ружицкого до Сянока, Становского до Станиславова, Ґольдблята до Дрогобича, Кунрада до Кракова, полишаючи прочих іменованих на дотеперішних місцях службових. — Міністерство торговлі іменовало официялами асистентів почтових: Северина Левицкого в Бродах, Рудольфа Вуйціцкого у Львові, Бронисл. Житного у Львові, Станисл. Павлусевича у Львові, Фльорияна Анджеєвского в Кракові, Йос. Ціґлера в Станиславові, Тадея Косовского в Тернополи, Вінкентия Стабишевского у Львові, Марияна Маркевича в Станиславові, Івана Краєвского в Збаражи, Андрея Паращука в Кракові, Станислава Штольца у Львові, Рудольфа Уріха в Дрогобичи, Антонія Фаґлія в Кракові, Івана Косулиньского в Кракові, Константина Креміньского у Львові, Льва Хомицкого в Новім Санчи, Фортуната Вахаля в Кракові, Луку Курмановича у Львові, Германа Вайнштайна в Бялій, Северина Кульчицкого в Яслї, Юлїяна Ґембаровича в Сокали, Захария Федаша у Львові, Николая Крупского в Станиславові, Івана Ляшкевича у Львові, Івана Сваричевского в Дрогобичи, Ґайсаха Ґоровіца у Львові, Франца Ляшку у Львові, Моріца Райса в Станиславові, а Дирекция почт і телеґрафів полишила всіх ново іменованих на дотеперішних місцях службових.

— **В рускій школї виділовій**, удержуваній коштом і заходом руского тов. педаґоґічного, відбув ся дня 30 червня публичний попис учениць тої школи. О год. 9-ій зібралось значне число родичів, що виховане своїх дітий повірили рускому тов. педаґоґічному, надто прибули численно і запрошені гості; перед розпочатем попису мали зібрані нагоду подивляти роботи ручні і письменні вправи учениць виставлені в осібній комнатї. Попис розпочав ся відспіванем „Царю небесний“, почім слїдували декламациї в рускій, польскій і нїмецкій мові, переплїтані хоральними сьпівами. З відчитаної клясифікациї дізнались ми, що в клясї I-ій виділовій отримало на 28 учениць дуже добрий поступ 8, добрий 4, достаточний 5, недостаточний 7, а поправку з одного предмету 3, а неклясифіковано 1. В II-ій кл. виділовій отримало на 33 учениць дуже добрий поступ 7, добрий 14, достаточний 5, недостаточний 6, а поправку 1. В склад збору учительского входили учительки п-ї: Арданівна, Барвіньска, Кулачковска, Павьківска, Прокешівна. Огоновска, катихит о. Лежогубский і проф. Роздольский. По відчитаню клясифікациї промовив до присутних голова товариства педаґ. директор руской ґімназиї п. Ед. Харкевич, а вказуючи на результат клясифікациї візвав учениці до витреваліщої працї, так, як тілько усильно працею занewнити собі можна красшу долю, подякував зборови учительскому за его невтомиму працю над розвоем школи, бо тільки завдяки добрій воли збору учительского школа істнує і розвиває ся, заповів отворене III-ої кляси з початком слїдуючого року, надто вказав, що є повна надія, що школа тота отримає з слїдуючим роком право публичне, заповів замір руского тов. педаґ. завести курси практичних відомостий про кухарство, книговодство, робітню уборів жіночих і т. п. а подякувавши присутним за їх численну участь пожелав усім веселих вакаций. Відспіванем народного гимну „Ще не вмерла Україна“ закінчило ся торжество шкільне.

— **Конкурс.** Комітет інтернату при ц. к. семинариї учительскій в Сокали розписує сим конкурс на приняте 80 інтерністів під слїдуючими услівями: Кандидати курсу приготовляючого зістануть приняті тільки за оплатою місячною по 20 К., кандидати I, II, III і IV року семинариї за відступленем побираної стипендиї без доплати если она виносить 20 К.; в противнім случаю за доплатою такої суми місячної з гори, щоби доповняла стипендию до суми 20 К. Крім того всї кандидати мають заплатити за місяць липень 1901 по 10 К. Інтерністи дістануть цілковите удержане именно: помешкане, услугу, сьвітло, пране, в части також шкільні книжки і педаґоґічний надзір. Подання о приняте до інтернату треба вносити до Комітету інтернату ц. к. семинариї учитель. в Сокали найдальше до кінця липня с. р. До подання належить долучити: 1) Сьвідоцтво маєткового стану кандидата, взглядно его родичів. 2) Декларацию на час цілого року, в котрій отець а взглядно опікун кандидата обовязує ся платити правильно що місяць з гори визначену єму суму грошеву, заосмотрити ученика в потрібне біле, як: 6 сорочок, 6 простирал, 4 пошівки, 6 ручників, 6 хусток до носа. Біле конечно мусить бути значене. Також повинен кандидат мати два цілі убраня, зимове пальто, подушку, колдру взглядно коц, власну ложку, ніж і вилки. При вступленю до інтернату має кождий кандидат заплатити з гори на руку префекта інтернату 10 К. на наукові прибори, а 2 К. на зужите інвентара. 3) Всї доплати мають бути вношені місячно з гори найдальше до 5 кождого місяця під риґором видаленя з інтернату. — З Комітету інтернату для учеників ц. к. семинариї учительскої в Сокали. — *В. Тисовский*, управитель ц. к. семинариї.

— **Самоубийство матуриста.** В Станиславові відобрав собі житє вистрілом з револьвера ученик тамошної учительскої семинариї Анатоль Левицкий. Причина самоубийства незвістна і тим більше загадочна, що самоубийник як-раз недавно здав іспит зрілости з добрим успіхом.

— **З перемиской епархії.** Деканами іменовані оо.: Александер Зубрицкий крилошанин капітули в Перемишли і парох катедральний, перемиско-городским, Іван Бірецкий, парох в Ліську — ліським, Михаіл Стеців, парох в Чайковичах — містодеканом комарняньским. — Завідательство в Монастирци одержав Николай Добряньский. — Іван Менциньский, завідатель в Звинячи, затварницкого деканата, род. 1870, висьвяч. 1896, упокоїв ся дня 2 липня с. р. в Дрогобичи, де пробував на лїченю, похорони відбули ся дня 4 с. м.

— **З Канади** пишуть до „Дїла“: Повідомляю охочих до виїзду до Канади, що ми не надіємо ся найменшого урожаю задля страшної посухи, яка тут тепер панує. Анї пшениці анї сїна не буде майже цілком. Ціна всего буде дуже висока, так що трудно буде вижити. Роботи нема цілковито. Отже хто би хотів приїздити до Канади, повинен понехати тоє, коли не хоче довести себе до цілковитого знищеня.

Кирило Ґеник.

Відозва.

Родимцї!

В днях 29, 30 і 31 серпня почнуть ся записи до шкіл народних львівских.

Є се справа не лиш для Львова, але і для всего краю незвичайно важна і вагу сю повинні всї львівскі Русини добре порозу-

---

I справді під вечером буря розшалїла страшно.

Звук музики в домі приглушував рик бурі, але коли музика утихла, стало ясно, що корабельна прислуга говорила правду. Уан-сієн страшне нетерпеливив ся; Као-цан також не скривав свого невдоволеня. Запросив гостий аби знов засїли за столом і післав людий над озеро, аби розслїдили як має ся річ з бурею.

Коли зазоріло, вітер став ще сильнїйший, нагромадив червонаві хмари довкола, з котрих вскорі посипав ся сніг. Видко було що зібрало ся на бурю, котра так скоро не могла проминути.

Уан-сієн аж не знав що дїяти з собою від нетерпеливости.

Надійшов час снїданя, буря лютила ся страшно, а сніг сипав чим раз густїйший. О їздї того дня не було навіть що думати. Као-цан не укривав перед гістьми свого навдоволеня і голосно нарікав.

Між тими, котрі чули его нарікання, був один з его сусїдів і найлїпших приятелів, пан Чен, поважний, старий чоловік, знаний загально в Тонґ тінґу з того, що умів дуже зручно лагодити всїлякі спори і уникати процесів. Той Чен прислухуючись Као-цанови сказав до него вічливо:

— Після моєї гадки та справа не така тяжка, аби не можна її зарадити.

— Як? — спитав Као-цан живо.

— Оно само вказує як — відповів Чен. — Позаяк весїлє назначене на нинї, то мусить нинї відбути ся. У себе дома маєте чейже того, що має стати вашим зятем. Іда приготовлена. Родина і приятелї зібрали ся. Використайте ж то. Засьвітїть просто нинї вечером весїльний сьвічник. Не журіть ся бурею і снїгом, справте весїлє тут у себе дома. Молоді можуть відтак спокійно ждати на від'їзд аж випогодить ся. Чи не добра рада?

Рада старого Чена подобалась загально всїм. Као-цан зараз на неї згодив ся, тим більше, що й він в души гадав так само. Не надумуючись нї хвилї велів сейчас принести весїльний сьвічник і приготовити комнату для молодих.

Що-до Уан-сієна, то він не дуже зважав на бесїду Чена, бо не допускав, щоби Као-цан згодив ся на предложене; колиж побачив, що вийшло цїлком инакше, остовпів.

Мусів як найскорше оперти ся тому, але не міг того сам зробити і побіг глядати Шао-мея, що як на нещастє кудись задів ся. Але коли его найшов, показало ся, що нинї з Шао-меєм нема що говорити. Він тілько випив вина, що втратив всяку сьвідомість і тепер хропів як міх сидячи на стільци в кутї одної комнати. Так мусів Уан-сієн сам бороти ся против небезпечности, що єму грозила.

Він старав ся пересьвідчити Као-цана, що то не добре так спішити в справі так важній, що нїчого не стоїть на перепонї, аби він на другий раз приїхав і т. ин. Але Као-цан не хотів о нїчім чути лише ладив ся дальше до весїля.

Тодї побіг Уан-сієн до повірника Єн цунового, служачого Кяо-і. Они довго розмавляли з собою. Кяо-і був лютий і радив Уан-сієнови доконечно упирати ся, але Уан-сієн почав єму розповідати, що він вже аж надто наговорив ся і то нїчого не помогло супротив упертого і твердого Као-цана. Впрочім він боїть ся, що як буде дальше опирати ся, то се могло би викликати підозріне а навіть цїлковите зірване.

Оба ще розмавляли, коли нараз підійшло до них кількох гостий і почали складати Уан-сієнови желаня та з вдоволенем замітили:

— Тепер вже всьо в порядку і готове. Ходїть же і не опирайте ся довше.

І молодого потягнули до его крісла, на котрім мусів проводити пирови. Пообідавши гостї повкладали знов червоні пояси.

Уан-сієн вже не міг опирати ся. Покликав на сьвідків небо і землю, що его силують

міти і сповнити совістно свій обовязок. Мало маємо шкіл руских, тож користаймо, як слід, хоч з тих, які маємо. У Львові маємо чотири рускі школи народні: дві мужескі і дві женьскі.

Одна мужеска школа чотиро-клясова: руска школа вправ, уміщена в „Народнім Домі“; друга школа чотиро клясова: міска імени Маркияна Шашкевича при улици Скарбківскій ч. 26. Они — знані вже П. Т. Родимцям — розвивають ся дуже успішно і вдоволяють найбільшим вимогам П. Т. Родичів.

Для дівчат маємо чотиро-клясову женьску руску школу вправ при улици Сакраменток, а записи до неї відбувають ся в учительскій семинариї женьскій при улеци Сакраменток. — Школа ся також вже звістна загалови руской П. Т. Публики, розвиває ся надзвичайно хорошо. Родичі, що посилали свої дівчата до неї, не мають слів похвали і для науки і для веденя дівчат та для щирих відносин між учительками та дітьми. Руске Товариство педаґоґічне отворило з днем 1 вересня 1898 клясу I. (V) руской дівочої школи виділової. В сім році шкільнім будуть вже отворені три кляси то є кляси I., II. і III. (V. VI· і VII.). Школу ту госпітував інспектор краєвий і на тій підставі одержала она субвенцию від Високого Сойму. То є найліпшим сьвідоцтвом, що школа та розвиваєсь правильно. Так отже рускі дівчата будуть могли кінчити в своїй питомій школі всї кляси школи виділової і з них без перепон переходити до семинариї учительской.

Всї сї школи рускі ведуть ся к повному вдоволеню всїх П. Т. Родимців. Не надто велике число дїтий дає можність тим лучше вести в них науку; а в кінци тов. „Шкільна поміч“ запомагає біднїйших дїтий сих шкіл як найщедрійше.

Відзиваємось отже до всїх П. Т. Родимців, так місцевих, як і замісцевих, і припоручаємо горячо Всім, щоб не тілько самі записували свої дїти до руских шкіл, але і других до сего заохочували. Нехай нїхто не здержує ся тим, що єго дитина не володіє добре руским язиком; рускі школи приготовані на се і ведуть науку від початку так, що дїти в короткім часї набувають достаточного знаня руского язика. — З Виділу руского Товариства педаґоґічного у Львові.

Штука, наука і лїтература.

— **Лїтературно-науковий Вістник** книжка VII. за липень с. р. має ось такий зміст: Нан Падура, поема М. Червявского (1—7); На заводі, нарис Ів. Стешенка I.—II.) (8—35); Образки з гуцульского житя, Марка Черемшини: III. Основияни (36—45); Нарыси В. Кравченка I. Чому? (46—54); Перехрестні стежки, повість I. Франка (XXIX.—XXXII) (55—76); старчача гульня, кантата Роберта Борнса, пересьпів Павла Грабовского (77—84); Із оповідань Жана Рішена: III. Жертва науки (85—92) IV. Вимушенє (92—97). V. Майстерний злочин (98—106); Із циклю „сїм леґенд“ Ґотфіда Келлера: I. Марія і монахиня (108—115). II. Леґенда про танець (115—120); — Карпенко-Карий (Іван Тобилевич), Юрия Кміта (1—22); Народний театр, Б. Грінченка (23—46). Із чужих лїтератур: „Воскресенїє“ Л. Толстого, нап. Евгеній Деген (47—60); Хроніка і біблїоґрафія (61—80).

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Дня 30. червня с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних: в Пільзнї зелїзницю льокальну: Тіршніц-Шембах, зі стациями: Тіршніц Соос, Вільдштайн, Фляйсен Ґросльоґ, Найкірхен-Брендорф і Шенбах, для загального руху, а перестанок Унтер-Шенбах для руху особового і обмеженого пакункового. — Перевіз артикулів вибухових виключений.

Ґазета Львівска з дня 15. м. м. оповіщує розписанє лїцитацийної продажи старих материялів, узисканих в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові. — Оферти належить вносити найдальше до 12 години в полудне, дня 30 липня с. р. до висше згаданої ц. к. Дирекциї зелїзниць державних. — Услівя продажи подані суть в Ґазеті Львівскій, а можна їх одержати також в бюрі для справ варстатових в підписаній ц. к. Дирекциї.

Телеґрами.

Петербург 11 липня. Між Таку а Порт Артуром заведено комунїкацию при помочи трех росийских воєнних кораблїв. Богато офіцирів при росийских европейских полках зголосило ся до служби в Хінї.

Льондон 11 липня. Під Тієнтсіном ведуть ся завзяті борби. Росияни і Японцї доси не вспіли викинути Хінців з міста і мають великі страти.

Відень 11 липня. В міністерстві скарбу відбула ся вчера кількагодинна нарада в справі заповідженої позички для державних зелїзниць.

Петербург 11 липня. Оногди відбуло ся в Холмі торжество 200-лїтного ювилею московского полку ґвардиї ч. 65 імени царя. В торжестві взяв участь і цар. Цар вернув вже до Петербурга.

Берлин 11 липня. Держави годять ся, аби Япан вислав більшу силу войска до Хіни, але без претенсиї до якої небудь нагороди.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середнє-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_5$ до $^{16}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·13	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руской
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руской
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Червівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_9$ до $^{10}/_9$.
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

і присяг перед собою, що нехай би не знати що стало ся, він буде поступати честно супротив свого брата і свояка. Відтак опустив голову і поручив ся опіці Божій. До салї уведено богато прибрану молоду. Жених станув побіч. Молода пара відбула всї приписані обряди, засьвічено весїльний сьвічник і вінчанє скінчило ся.

На другий день сніг перестав падати але вітер лютив ся як і вчера. О їздї не було бесїди. Того дня обходжено повесїльне складанє желань. При пирі з тої нагоди напив ся Уан-сієн більше як звичайно і не ждучи кінця пішов до біблїотеки спати. То єго дивне поведенє почало вкінци дивувати всїх присутних, тим більше, що він навіть оком не кинув на свою молоду жену. Всї здогадували ся, що причина тому мусить бути обида, що весїлє не відбуло ся як закон велить; але Као-цан потїшав ся, що та єго обида скоро перейде і не богато над тим думав.

На третий день погода була вже лїпша і Уан-сієн почав говорити о від'їздї. Але Као-цан постановив, що єго зять мусить перебути в єго домі три дни і нїяк не хотїв єго пустити та назначив від'їзд на четвертий день.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телєфона число 569).